

Aleksander Majewski „Pawian”

ur.1923..... zm. 20.11.2005 w

Członek Honorowy Speleoklubu Warszawskiego.

Pawian, bo tak Aleksandra Majewskiego nazywali koledzy-grotolazi, był postacią niezwykle barwną, pełną fantastycznych pomysłów. Zaczął działać w Speleoklubie Warszawskim prawie od początku jego istnienia. Uczestniczył w wielu wyprawach, ale na uwagę zasługuje MW-2 do Miętusiej, która odbyła się wiosną 1956r. Pokonano wówczas Korkociąg, przed którym zakończyła eksplorację MW-1, i odkryto ciąg do Sali Błotnych Lejków zamknięty syfonami Pawiana (!) i Marynarki Wojennej. Pierwszy ze wspomnianych syfonów to zamulone oczko wodne znajdujące się w bocznym korytarzu od Sali Długiej, tuż przed Marwojem. Domniemany syfon nazwano na cześć jego odkrywcy, który również jako pierwszy podjął próbę jego przejścia.

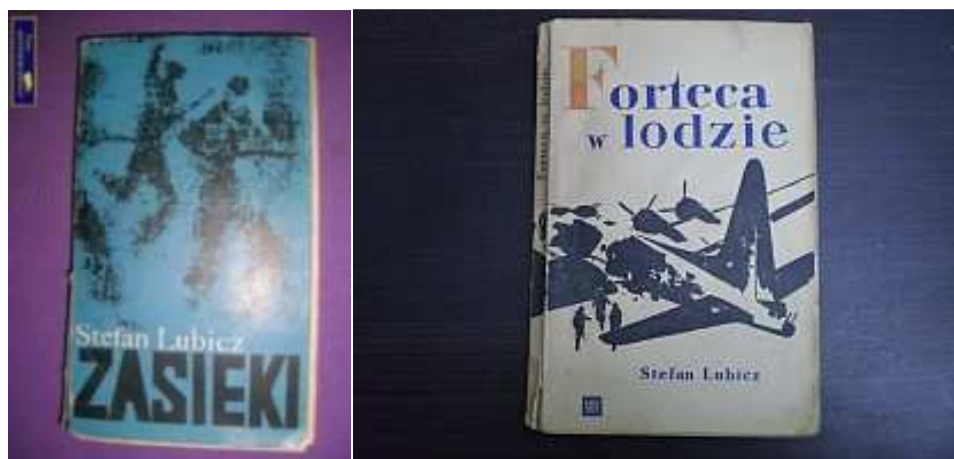
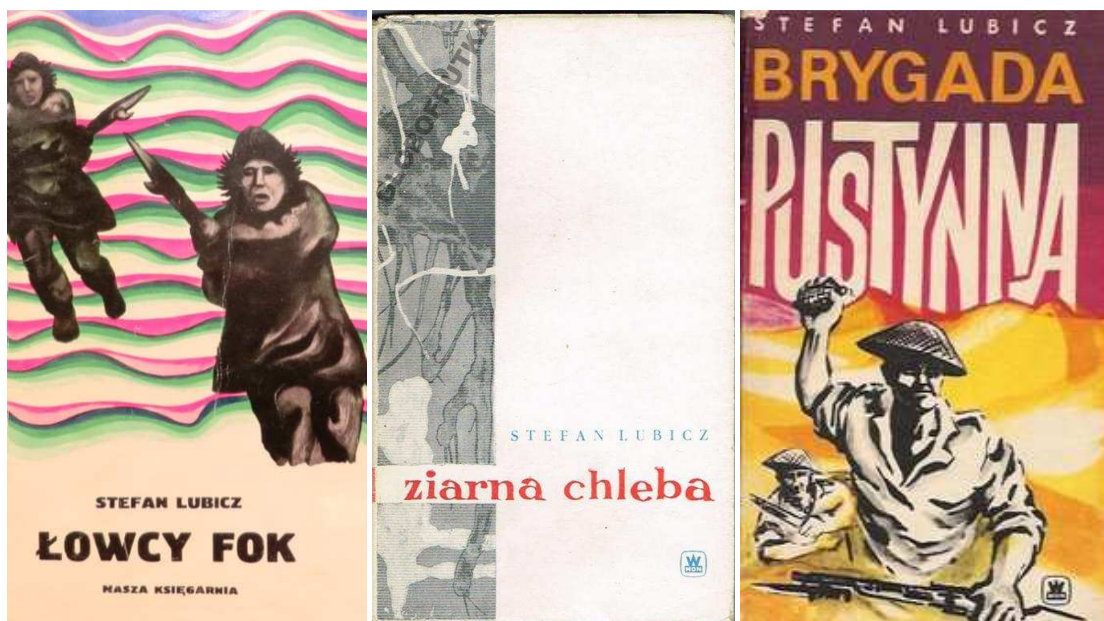
O kolejnej wyprawie do Jaskini Miętusiej tej oraz jej uczestnikach wspomina Jerzy Bulik w swojej książce pt.: *Wkraczanie w życie: Wspomnienia i refleksje. Część II: 1945 – 1957* (cytowany fragment pochodzi z opisu wyprawy do Jaskini Miętusiej MW-3 z grudnia 1956r. pod kierownictwem Andrzeja Chodorowskiego): „Była to sympatyczna, barwna grupa, w której roiło się od ciekawych indywidualności. Chyba najbardziej oryginalną postacią był rudowłosy Aleksander Majewski, piszący pod pseudonimem Stefan Lubicz (autor „Fortecy w Lodach”) na wyprawie (i w życiu codziennym) nazywany Rudy, Pawian, Wujek. To on napisał później reportaż z naszej wyprawy do „Przekroju”. Opowiadał o swoich lotach i lotach innych Polaków w RAF (Royal Air Force – lotnictwo brytyjskie) nad Niemcami, o tym, jak był komandosem i o tym, jak stracił lewe przedramię, które zastępował, gdy było trzeba np. w czasie zjazdów na linie – zębami.”

Z inicjatywy Pawiana w styczniu 1959r. ruszyła ciekawa, chociaż chwilami niebezpieczna, akcja badania i dokumentacji podziemi miasta Kłodzka. Przy klubie powstał wówczas Zespół Badań i Dokumentacji Podziemi. Pawian zapisał się w pamięci kolegów jako „niestrudzony, główny organizator wyjazdów do lochów”. Nad tym pierwszym tematem, uwieńczonym sukcesem, pracowało aż trzydziestu speleoklubowiczów. W 1961r. badano lochy starej twierdzy w Nysie oraz podziemia zamku w Bielsku-Białej, w 1964r. – lochy Gór Sowich koło Walimia i podziemia fortów Srebrnej Góry. Od 1968r. Majewski przez 3 lata kierował pracami nad udokumentowaniem stanu zachowania zabytkowych

zespołów śródmiejskich i ich podziemi w Zamościu, Tomaszowie Lubelskim, Kłodzku, Świdnicy, Ząbkowicach Śląskich, Prudniku, Jaworze i Głogówku, Złotorzy. W 1969r. otrzymał tytuł członka honorowego SW.

Całą wojnę Aleksander przesiedział w Anglii z rodzicami. To Jego ojciec tam walczył, a nie On sam, jak powiadał. Później ożenił się, miał trzech synów i córkę, no i wnuki, po najstarszym synu – Alku Majewskim, też naszym koledze klubowym, który umarł wcześniej.

Majewski z powodzeniem zajmował się twórczością literacką. Tworzył pod pseudonimem Stefan Lubicz. Pod tym nazwiskiem wydał m.in. takie tytuły jak: „Łowcy Fok” (1957), „Ziarna Chleba” (1962), „Forteca w Lodzie” (1963), „Zasieki” (1964), „Brygada Pustynna” (1969r):

Fascynowały go starocie, którymi również handlował, zbierał bursztyny. Podróżował po Afryce i Hiszpanii.

Za każdym razem, zaglądając do Syfonu Pawiana, wspominamy niesamowite historie jego odkrywcy.

Opracowano na podstawie wspomnień Izabelli Luty (źródło: Wiercica 82, czerwiec 2009) oraz książki Jerzego Bulika (Wkraczanie w życie: Wspomnienia i refleksje. Część II: 1945 – 1957)